

SİYAH

Balkondayız. Arkadaşım Bora'nın evinde; üst kattaki geniş balkonda...

Aysel az önce geçti sokaktan. Bu saatte çıkıp gelir okuldan.

Bekliyorum... Eve girer girmez, terasa çıkar. Çevreye bakar. Kimlerin kendisine bakmakta olduğunu kontrol etmek için sanki.

İşte çıktı... Bize doğru bakıyor. Balkonlarda başka bakanları da var Aysel'in. Mahallemizin en güzel kızı...

İşin kötüsü henüz ilkokula gidiyor.

Kuzgun renkli saçları, kapkara gözleri, siyah okul önlüğüyle Aysel hepimizin özlemi, göz ağrısı... Aylardır adı ağızlarda. Herkesin Aysel'i kendine... Aysel'in okul önlüğünden iyice taşkın olmuş göğüsleri, endamla salınan bedeni geçerken sokaklardan... Yediden yetmişe tüm gençlerde bir hareket, bir hareket...

Komşumuz Galip pantolonunun önünü avuçlayıp anar Aysel'i. Onu gördükçe "ufff!" eder. Bir eli önünde...

Annesi pavyonda çalışmış Galip'in. Girenleri çıkanları bellisiz... Babam öldü diyor ama, bizim büyüklere sorarsan, babası belli değilmiş.

Bana ne? Severim Galibi. İyi çocuktur. Biraz daha az ellese önünü; daha az soksa dilini en ayıp yerlere...

Hele Aysel'e de, hiç değinmese... Yalnızca içimden ayıplıyorum onu. Kıskandığımı, o gönül sultanım için öyle hoyratça şeyler yapmasını uygun bulmadığımı söyleyemem.

"Sen artık liseye gidiyorsun; kocaman adamsın; sübyancı mısın oğlum" diye sorarlarsa...

Utaniyorum. Aysel'i çok sevdiğimi yalnız ben biliyorum; hep de öyle kalacak sanırım. Aysel de bilmeyecek. Benim farkımda bile değil. Yakından hiç görmedi ki beni. Sokakta karşılaşmıştık. Ben bir iki kez yenerik utancımı, baktım yüzüne de, başını çevirip bakmadı bile bana.

Arkadaşım Bora, derse ara verdiğimizde ya Beatles ya Elvis dinliyor. Sevmiyorum bu müziği diyemiyorum. Herkesin sevmesi gerekirmiş gibi bir kanı var. Nasıl karşı çıkarım?

“Bak yine geldi” diyor arkadaşımın babası. O da balkona çıktı. Apartmanın arkasındaki boşluğa doğru bakıyor.

“Siyah köpek yine geldi. Yavruyu arıyor. Yavrusunun ölüsünü oradan aldı belediyeciler. Kaldırıp attılar hayvanın cesedini pis bir kamyonun içine.”

Zehir atmış birisi arkadaşımın oturduğu sokağa. Köpekler ölsün diye. Ölmüş köpekler. Başka sokakların köpekleri de gitmiş arada. Sahipliler de varmış... Tam sekiz köpek ölmüş.

“Yavrusu da siyahtı. Göğsünde de kocaman bir beyazlık vardı. Tasma takmıştı alt sokaktaki Yavuz Bey... Çok şirindi; kimseye hav demezdi zavallı.”

Arkadaşımın babası üç gündür aynı şeyi anlatıyor.

“Bir ay oldu neredeyse hayvan öleli. Ana hâlâ onu arıyor. Beyaz erkek de yine yanında. Hayvanlar bizden vefalı. İçim doluyor bunları böyle görünce.”

Ben de bir kez baktım siyah dişiyile, yanındaki beyaz erkek köpeğe. Ağlıyor gibiler. Üzgün bakışlarla tarayıp duruyorlar çevreyi. Onlara bakıp üzölmek istemiyorum.

Benim içimde daha çok Aysel var. Üç gündür bu balkonda ders çalışıyoruz.

Aklım hep Aysel'de oluyor. Buradan Aysel'in terası görünüyor. Bizim evden görünmez. Aslında Aysel için geldiğimi bilmiyorlar buraya. Çalışkan öğrenciyim ben. Arkadaşım öyle değil. Zar zor geçiyor sınıfı. Ailesi beni sever. Annesi durmadan limonata, kurabiye taşıyor balkona.

Bana sorsalardı, çalışkan olmak, efendi, terbiyeli çocuk olmak yerine Aysel'in yanında olmayı isterdim. İlkokula bile dönmeye razıyım. Aysel'le sıra arkadaşı olarak... Belki dayanamaz, önümü bile avuçlardım o zaman. "Ufff!"

Böyle düşününce bir hoş oluyor içim.

Aysel'e birkaç kez kısacık bakabildim... Yine de vurulup gittim işte.

Şimdi de elli altmış metre ötemizdeki terasta Aysel. Elleriyle saçlarını havalandırıyor. Kuzgun renkli saçları... Siyah okul önlüğüyle aynı gibi... Siyah gözleriyse çok uzağında...

Belki hiç bilmeyecek varlığımı. Ona delice vurgun olduğumu da...

"Ne yani, yas mı tutalım şimdi" diyor Bora'nın annesi. Babası susup kalıyor.

19 Mayıs 2012, ANKARA